

‘Ο Φ.— Έλα χωρίς ν’ ἀργωπορῆς...
 Η Φ.— Καὶ ποῦ θὰ πάμε;
 ‘Ο Φ.— Κἀπου.
 Τριγύρω σ’ τὴν Ἀκρόπολι, κοντὰ σ’ τοῦ Φιλοπάππου.

‘Η Φ.— Άλλου νὰ πάμε, Φασουλι... τί μέρος ποῦ τὸ ἔρῃκες,
 ‘Ο Φ.— Ὡσὸν ἀρχαίοι πιδίμασε καὶ σὺν παλῆγαῖς ἀντίκαις,
 πρέπει νὰ ρωμαντίζουμε κοντὰ σ’ ἀρχαία μέρη,
 καὶ πόθος ρεμβασμῶν ἐκεὶ τὸ δῆμα μας νὰ φέρῃ.

‘Εξίμνει πάντα τὸ παρόν, μὰ καὶ τοὺς πάλαι τίμα...
 ἔσαι τὸ ζεθός ὄμιλετ
 κι’ οἱ δύο τῶν σιωπηλοῖ

πηγαίνουσε πρὸς τὸ γνωστὸν τοῦ Φιλοπάππου μνημα.

Τῶν Ἀθηνῶν τὸ ξυλινο ζευγάρι ἐκεῖ σ’ τοῦ Φιλοπάππου ρωμαντζάρετ.

‘Ο Φ.— Έλα κἀθίσ’ ἐδῶ πέρα,
 πάρε καθαρὸν ἀέρα,
 ἔμωσ κῦττα καὶ τὸν ἥλιο πῶς σημόνει πρὸς τὴν δύσιν
 κι’ ἀποχαριετῆ τὴν φύσιν.

Μέθουσε μὲ τῆς φύσεως
 τὸ κάλλος καὶ τὰ χρώματα...
 θαύμασε καὶ τῆς δύσεως
 τῆς γλογορέας τὰ χρώματα.

‘Ερως φλογίζει κι’ ἐμφυσα, μὰ κι’ ἄψυχα ποικίλα...
 ὁ μέγας Ὁμοπίης εἶπε ποτὶ σ’ τὸν Σύλλα
 πῶς προσκυνοῦν τὸν ἥλιον μάλλον σὸν ἀνατέλλῃ
 παρ’ ὅταν ἐκ τῆς δύσεως χρυσαῖς ἀκτίνας στέλλῃ.

Γιὰ κῦττα μεγαλοπρεπῆ τριγύρω μας θεάματα,
 μὰ σύ, ποὺ πάντα τὸν αἶπον διερρωκατεῖς αἰθέρα,
 σὺ φώτισε κι’ ἐμὰς τοὺς θεῶ, ποὺ τῶρα σ’ τὰ γέραματα
 ἐδῶγαμε γιὰ ρεμβασμῶν σ’ τὸν καθαρὸν ἀέρα.

‘Η Φ.— Ἄλλὰ σὲ ποῖόν τὰ λές αὐτά;
 ‘Ο Φ.— Στὸν ἥλιο μας, καυμένη,
 ὅπου τὴν νύκτα χάνεται καὶ τὴν ἡμέρα θγαίνει.

‘Η Φ.— Μὰ καὶ τῆς Ἀκροπόλεως ἀντίκρυσε τὰ μέρη.

‘Ο Φ.— Τοῦ Διαδοχοῦ τὴν νταντὰ ἁμυθικα, τὴν Μαῖρη.

‘Η Φ.— Ἀπὸ τὸν νόυ μου, Φασουλι, δὲν φεύγει κι’ ὁ Μιμίκος,
 ποὺ μόνος αὐτοκτῶνισε πρὸς χάριν τῆς ἀδικίως.

‘Ο Φ.— Ὁ βίος εἶναι δύσκολος σὲ τοῦτον τὸν αἶωνα.

‘Η Φ.— Πάμε ν’ αὐτοκτονησουμε κι’ ἐμὰς σ’ τὸν Παρθενῶνα;

‘Ο Φ.— Καὶ τί θὰ καταλάβουμ με τὴν αὐτοκτονία;

βλος γι’ αὐτὴν, κυρία μου τοὺς ἐπῆσε μανία.

Κι’ αὐτὴ καθήνησε κοινὴ κι’ ἐντύπωσι δὲν κάνει,
 εἰ τοῦτον τὸν καχπέ-ντουμιὰ τὸ πᾶν ψευτὰ καὶ πλάνη.

‘Η Φ.— Δὲν λησμονῶ καὶ τὸν γκατρὸ κι’ ἐκείνη τὴ νταντὰ.

‘Ο Φ.— Μοὺ λένε ζεροπτήγαδο πῶς εἰν’ ἰδῶ κοντὰ

μὲ δουδιὰς πτώματα καὶ μυρωδιὰτε γέματο.

‘Η Φ.— Μὰ καὶ τὰ Παρλίσινα γιὰ κῦττα; ἐκεὶ κάτω.

‘Ο Φ.— Ὡνὰ καὶ τ’ Ἄντρον τὸν Νυμφῶν καὶ νὰ τὸ μονοπάτι,
 ὅπου μὲ κάποιον μὰ φορὰ ἐκείνη ἐπερπάτατε...

‘Η Φ.— Ποιὰ λές πῶς ἐπερπάτατε;

‘Ο Φ.—

Δὲν ἐνοεῖς;... ἐκείνη

τῶν παναρχαίων ἐραστῶν καὶ ποιητῶν ἡ Φρόνη.

‘Η Φ.— Τί χρωμάτων ποικιλίαι...
 μοῦρχεται νὰ σὲ φιλήσω
 τῶρα ποῦ σουχάξ’ ἡ πλάσις.

Κι’ ἂν σὲ τρῶν μελαγχολίαις
 ἔλα νὰ σὲ γαργαλίσω
 νὰ σὲ κάνω νὰ γελιάσῃ.

‘Ελα νὰ σὲ γαργαλιῶ,
 νὰ γελιάς; καὶ νὰ γελιῶ.

‘Ο Φ.— ‘Εχεις τρόπον ἀναιδῆ...
 καλὲ τείνει τοῦτα;... ντρέπου...
 πιδχνὸν νὰ μας ἰδῇ
 κι’ ἡ σκιά τοῦ Φιλοπάππου.

‘Η Φ.— Θέλω ρωμαντζάρετ, Φασουλι, σ’ τὴν μοναξιά νὰ κάνω,
 μ’ ἀρεσεῖς κι’ ἔτσι γέρος...

‘Ο Φ.— Μὰ πρὸς εἶς νὰ μὴ μέσ’ ἤμ’ μέσ’ ἀπὸ τὸ διπλάνο
 κι’ ὁ κύριο, Καμπέρος.

Λένε π’ οὗς κἀθε δειλινο
 ἐκεὶ φηλά’ σ’ τὸν οὐρανὸν
 πεταεὶ κι’ ἀερίζεται;

‘Η Φ.— Κι’ ἂν σὲ κυττοῦν ἀπὸ φηλά,
 ἀκόμη κι’ ἀπὸ χαμηλά,
 ποιὺς σὲ ζεσουριεῖται;

‘Ο Φ.— Κῦττα καὶ τὸ φηγάρι
 πῶς πρὸβλε με χάρι,
 ὅπου δὲν περιγάρεται,
 κι’ ὡ φύσις ἀσπρη βάρεται.

Κι’ αὐτὸ πρὸς ἐρωτα σφριγγ
 κι’ ἔχει τὰ βάσανά του,
 κι’ ἀπληπισμῆνο κυνηγῷ
 τὸν Ἐνδυμιῶνά του.

‘Η Φ.— Ὁ προσωρλὴς Πανσέληνος μετριάσε τὸ φῶς σου,
 σὲ νερη κρύφου μελανά κι’ ἀμείσεως ἄμαμῶσου,

‘Ο Φ.— Ὁποῖος στίλβων ἀργυρός τὸ σῆμπαν καυαγάζει;
 μὰ καὶ τὸ ζεροπτήγαδο τι θεῶμα ποῦ τὴν θγαῖς.

Ἐδῶ σὸν εἶγα μὰ φορὰ τοῦ νέου τὰ προσόντα,
 ἐδῶ σὸν ἤμιον ἐρεδρος ἀπρόμητος σ’ ὄγδοντα,
 γιὰ τῆς πατίδος τὴν τιμὴ καὶ γιὰ τὴν εὐτυχία
 μ’ ἐμαθᾶν τὰ σφαῖρα πυρὰ καὶ τὴν λοχνημαχία.

Ἐπάνωθὲν μας οὐρανὸς στίλβων καὶ φωτοβόλος,
 μὰ κῦττα καὶ τὸ Φάληρον καὶ τὰ παραθαλάσσια...
 τὶ κρῖμα ποῦ δὲν φαίνεται, γυναικα μου, κι’ ὁ Βόλος
 νὰ δλεπαμε ρεμβάζοντες τοῦ Στόλου τὰ γυμνάσια.

‘Η Φ.— Κῦτταζε τὶ φεγγαράκι,
 τὶ ρωμαντικὴ βραδεξιά...
 τῶν Σφαγεῖων ἀγαράκι
 παίζει μῆσοσ’ ὅτὰ κλαδιὰ.

Ἄφρα σὺ τῶν Σφαγεῖων ἀθήρα, ποὺ περθεῖ ὁσὰν μύσχου πνοή,
 πέτα τῶρα σὲ μύταις μεγάλας, εἶναι νῦς καὶ μπεῖς σ’ ἐνοεῖ.

‘Ο Φ.— Καὶ τοῦ Σωκράτη κῦτταζε τὴν κλασικὴ σπηλιὰ.

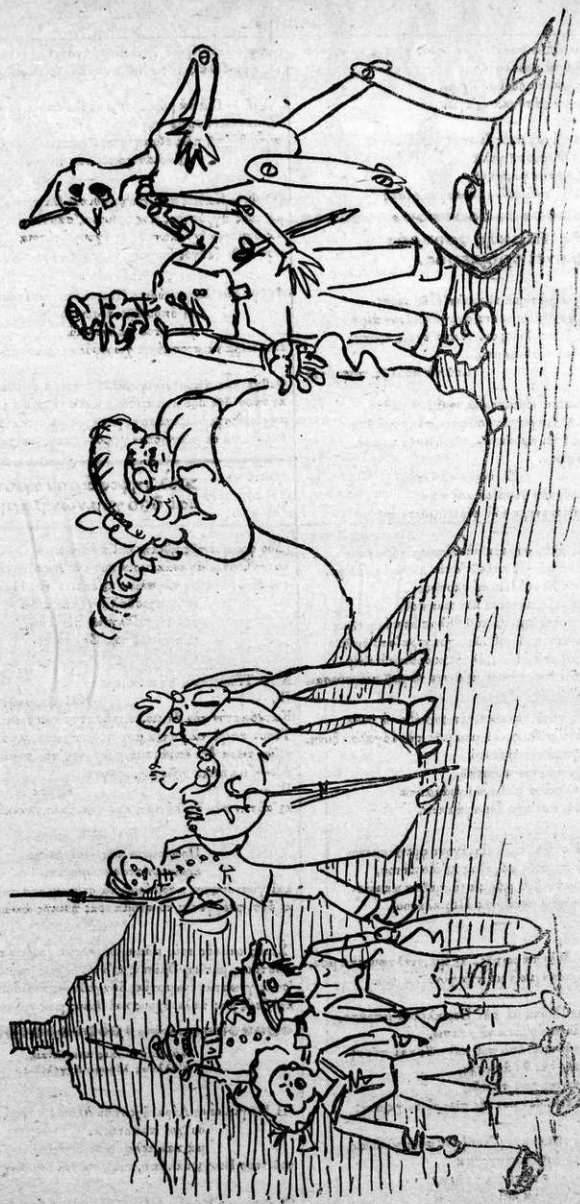
‘Η Φ.— Πάμε ν’ αὐτοκτονησουμε σ’ τὴν Τριανταφυλλιά;

‘Ο Φ.— Ἐγὼ θαρρὸ καλλίτερος νὰ πιούμε συμπλιμέ.

‘Η Φ.— Κἀποια σκιά μοὶ φαίνεται πῶς βλέπει πρὸς ἐμέ.

‘Ο Φ.— Εἰς τὸ ρεμμα τῆς ζωῆς μου διατι νὰ σ’ ἀπαντήσω;
 ἀγλιὰ μὲν ἀπρὸς δὲν ἦσο
 διατι... καὶ τὰ λοιπά...

‘Η Φ.— Πῶς τὸ στήθος μου κτυπῷ.

Η ολίγη που εδράζει σου είναι σου. Η ολίγη που εδράζει σου είναι σου. Η ολίγη που εδράζει σου είναι σου.

Ο Φ. — Τοὺτ' ἡ μοναξιά, γυναίκα, καὶ τοὺς γέροντας παραφέρει...
Θέλω νὰ μολογῶ...
Δὸς μου τὸ δαξί σου χεῖρ,
Ξεντροπιάσθηκα κι' ἐγώ.

(Κι' ὁ Φασουλῆς ὁ γάλακας πρὸς ἔρωτας κουλδίζεται,
κι' ἡ Φασουλῆ γελᾷ
κι' ὄλο τὸν γαργαλᾷ,
κι' ὁ γέρο κολασμένος στὰ γέλωτα ξεκαρδίζεται.)

Τῆς Ἡθικῆς φρουρῆς σιμῶνει τρομερῶς.

Φρ. — Νῶριμε καλὸ ρότμημα τὶ κάνετ' ἐδῶ πέρα;
Ο Φ. — Μονάχοι γαργαλιόμαστε στὸν ἀνοικτὸν ἀέρα.
Φρ. — Γέλεις, μωρὲ ζωντοβόλο; καὶ τὴν ἔχεις τούτῃ;
Ο Φ. — Γυναίκα καὶ συμβίαν μου...
Φρ. — Ποὺ τὰ πούλεξ, τσιφούτῃ;

Η Φ. — Εἶμαι γυναίκα νόμιμος διὰ νόμιμου γάμου.
Φρ. — Σάν παρὰ κλῆς διαγωγῆς μοῦ φάνεσαι, κυρά μου.
Ο Φ. — Μὴ δρίζεις ἐτεῖ προπετῶς, τῆς ἠθικῆς φρουρῆς...
Εἶναι γυναίκα νόμιμος...

Φρ. — Σὲ ποῖον τὰ λές, ὀρέ;
Καὶ σάν τὴν ἔχεις νόμιμη γυναίκα καὶ κυρά
γιατὶ καὶ πῶς σ' ἀπόκεντρα τὴν φέρεις, μασκαρά;

Η Φ. — Ἐτεῖ μας ἤθελε σήμερα νὰ κάσωμ' ἐδῶ πέρα.
Ο Φ. — Μ' ἀρέσει νὰ με γαργαλοῦν' στὸν καθαρὸν αἰθέρα.
Δὲν ἔχω κατὰ τὸν ἠῶν οὐδέποτε σκοπούς,
ἐγώμας σὺ, υἱος παλῆρος, πατέρας καὶ παπποῦς,
κι' ἤθελα σάν πάππος' στὸ παλιρὸ τοῦ Φιλοπάππου μνημα.
Φρ. — Βρὲ τείναι τούτα ποῦ μοῦ λέετ' ὀργήγορα' στὸ τμήμα.
Ο Φ. — Κύρ χωροφύλακα, τὶ λές; ἀλ' ἤθελα σοβαρεῦσαι;
Φρ. — Στὸ τμήμα, βρὲ παλ' ὄρηρε, καὶ εἴναι νὰ μοῦ κουρεῦσαι.

Ο Φ. — Πρόσμενες ποτὲ, γυναίκα, τέτοιο καλὸ νὰ γενθ;
Η Φ. — Τὴν ρωμάντζα, Φασουλῆ μου, μὰς τὴν ἐβγαλαν ξυντῶ.
Ο Φ. — Φεγγαράκι λατρευτῶ,
φίγγε μου νὰ περπατῶ,
νὰ πηγαῖω σὲ Σχολεζὰ νὰ μαθαῖνω γράμματα
τῆς τρεχούσης ἠθικῆς καὶ στὰ ζευμαράματα.

(Πέρνου τὸ ζευγὸς στὸ κοντὸ καὶ μάγγες φρενικασμένοι
κι' ἀπάγονται μετὰ πομπῆς μεγάλης κι' ἐξαιρέτου,
κι' ὁ Φασουλῆς ὁ πομπευθὴς μόλις' στὸ τμήμα μπαίνει
τὸν Περικλέτον συναντᾷ μετὰ τῆς Περικλέτου).

Ο Φ. — Ἐδῶ καὶ σύ;
Ο Π. — Μὴν τὰ ρωτᾷς... κὶ ἐμέ, ντελ' ηρωσέκα μου,
ἐπ' αὐτοφῶρμ' ἐπίασαν καλὶ μὲ τὴν γυναίκα μου.

Ἠγγαῖνα κατὰ τὴν Πύναξ μὲ τὴν Περικλέτου μπράτσου,
καὶ δὲν πρόφθησα νὰ κάτω,
ὅταν μοῦ φωνάζῃ κάποιος: ἀπὸ ποῦ καὶ πῶς καὶ πῶσαι;
δὲν μὰς λές, ἀν' ἀγαπᾷς,
τὸ κορίτσι ποῦ τὸ πᾶς,
τὶ κορίτσι, βρὲ, τοῦ λέω... δὲν κυτᾷς πῶς εἶναι γκίσσαι;

Ὅμως τότε μοῦ ριχτήθηκαν καὶ μ' ἐκόψανε' στῆς γλῶσσας,
κι' ἄρον ἄρον παραχρῆμα
μ' ἔφεραν σ' αὐτὸ τὸ τμήμα,
ποῦ σ' ἐφίγηκα καὶ μ' ἐφίγηκε.

(Ἐνῷ τοιαῦτα σοβαρῶς οἱ θεοὶ συνομιλοῦν
μουστακαλῆδες ἀστῆροί' στὸ τμήμα κουλδλοῦν

γραφὰς καὶ γέροντας Σαίλωνος ὀδῶντα πίντε χρόνον
ὡς προσβολαὶ τῆς ἠθικῆς συμπολιτῶν σωφρονίαν.)

Ο Π. — Γὰ νὰ μὴν ἐπιτρέπεται' στοὺς δρόμους ἐλευθέρως
νὰ περπατῆσῃ μετὰ γρηῃ καὶ ἑκατοντούτης γέροντας,
αὐτὸ ἢ πρὸ πᾶς εἰμαστε πραγματικῶς ἀνήθικοι
καὶ ἀδιάντροποι σάν πύθηκοι.

Ο Φ. — Καθεὶς πρὸ τῆς ἠθικῆς ἰλιγγίᾳ καὶ φρίττει,
μὲ τοὺς ἀγρόπυλους τῆς φρουρῆς' σαστίσαμε παιδιά...
νυχθημερῖν ἰχνηλατοῦν καὶ ἔχουε τέτοια μύτη,
ποῦ κάθε ζευγὸς ὑποπτο τὸ πέρνου μωρωδιά.

Φεγγε τὰς ἀπομονώσεις, Περικλέτο γυναϊκάκι,
κι' ὅπου δῆξ ἀρσενικὸ
μόνο τοῦ μετ' ὄληκα,
ἐκεῖ πέρα νὰ προσμένῃ τὸ χωροφύλακος μουστάκι.

Φεγγε τὰς ἀπομονώσεις, ἄλλως, τρέμε, συμφορὰ σου...
κι' ὅπου δῆξ δὸς κυπαρίσσοι καὶ στ' ἡ μίση τρεῖς τριάκι,
μὴν καθίσης νὰ ρεμβιάσῃς μοναχίος μὲ τὴν κυρά σου,
ἐπειδὴ ἢ σὲ πιάγῃ σου χωροφύλακος ματῆλα.

Σύλληψις ἄρον ἄρον καὶ θεοὺ γυμνῶν μαρμαρῶν.

(Δύο φρουροὶ τῆς ἠθικῆς καὶ πάσης ευνομίας
κυτᾷται μὲ ἀγκυκλήσιν πρὸ τῆς Ἀκαδημίας,
τοῦ Μουσῆγιου τῆς γλῶσσας καὶ ἑκατοῦ τῆς Παλλάδος,
ὅπου προσβάλλου τὴν αἰδῶ
καὶ τὸν Ἑλλήνων τὸν ἐδῶ,
καὶ ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος.)

Α'. — Τὶ λές, τοὺς κατεβάξμε;
Β'. — Καὶ μ' ἐρωτᾷς ἀκόμα;
Κατέβαστον τὸν ἀτιμο, κατέβαστον τὴν βρωμία.
Τῶσον κληρὸ τὰ μάτια μας ποῦ τᾶγμαξ, ζαγγάρι,
κι' ὅς τώρα δὲν ἐπάσασκε καὶ τοῦτο τὸ ζευγάρι;
Α'. — Ἀλ' ἤθελα πῶς μὰς ξίφουγε...
Β'. — Πιάσε τον τὸν κανάγας,
κι' αὐτὴν τὴν ἀφιλότιμη καὶ τὴν παλ' ἰροκαυκάκι.

Πρὸς τιμὴν τῆς Πολιτείας
κλεινῶν στὰς ἐνομοτίας
καὶ γυμνότητας μαρμαρῶν τὰ σεμνώματα τοῦ νόμου,
κι' ἔτσι φθίγγεται τὸ στόμα νέας ἠθικῆς ἀμώμου.

Στοὺς καιροὺς τοὺς μακαρίους, ὅπου χαίρων τραγουδεῖς
σαστικὰς μεταφροβιῆσεις καὶ ἀνορθώσεις περιδῶσαι,
στὰς γνωστάς ἐνομοτίας ὀδηγοῦν ὡς ἀναιδέις
καὶ θεὰς μὲς πολιοῦχοι καὶ θεοὺς μὰς χρυστοῦζου.

Καὶ μαρμαρῶν ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελαίας.

Ἡ Μαγεμένη Λύρα, ἦγον ἐν ἄλλοις λόγοις
στῆσι παθητικοί,
μὰ καὶ μελωδικοί
τοῦ νέου Βουβουλακῆ, ποῦ λέγεται καὶ Δόγη.

Τὸ Φῶς τοῦ Κόσμου, σύγγραμμα σάν Περιοδικόν,
τὴν ἐβδωμάδα μὰ φορά, θετο, θρησκευτικόν.
Ἐκδίδει τοῦτο γλαφυρῶς ἐν ἐπιγεσι μικροῖς
ἱεροκρηῖς εὐγλωττος, Μαλιμουτάκιος Κρής.